

**ARMOEDE IS OOK
LOKAAL
DE LOKALE
ARMOEDEBAROMETER
LOKEREN**

DECENNIUMDOELEN
Geef armoede geen kans

EEN DECENNIUM ARMOEDIG BELEID

Waarom een lokale armoedebaarometer?

Gemeenten en steden krijgen een steeds belangrijkere rol in de strijd tegen armoede. Zij staan immers, samen met het middenveld en verschillende welzijnsactoren, vooraan in het lokale veld. Daar vinden ze onder hun bewoners gezinnen die leven in of nabij armoede en gezinnen die nood hebben aan versterking, hulp of begeleiding. Zij staan ook vooraan om geconfronteerd te worden met nieuwe noden, doelgroepen en sociale risico's.

Het OCMW-decreet en het decreet lokaal sociaal beleid plaatsen bijgevolg de gemeente, het OCMW of binnenkort de sociale dienst van de gemeente, centraal in een netwerk van organisaties die één voor één vertrekken van de uitbouw van de rechten van de mens.

De decentralisering van het welzijns- en meer bepaald het armoedebestrijdingsbeleid gebeurt binnen een brede beweging waarbij lokale besturen meer verantwoordelijkheden krijgen. Ook op andere beleidsdomeinen worden gemeenten geconfronteerd met nieuwe opdrachten. In vergelijking met Nederland of het Verenigd Koninkrijk gaat dit in België nog niet zo ver. In die en andere landen zijn lokale besturen dé organisator van het sociaal beleid. Dit gaat vaak gepaard met een besparingsoperatie voor de hogere overheden, met alle gevolge van dien voor het lokaal sociaal beleid. De Vlaamse decentralisering verloopt –voorlopig?— anders.

Meer bevoegdheden veronderstelt ook meer beleid. De uitdaging voor de Vlaamse gemeenten en steden is dan ook het uittekenen van een armoedebestrijdingsbeleid.

Eén zijde van die uitdaging is dat gemeenten heel wat moeten ondergaan waar ze zelf geen vat op hebben. Want het zijn niet zij die verantwoordelijk zijn voor complexe situaties die veelal het resultaat zijn van mondiale ontwikkelingen, zoals de toenemende globalisering, de economische crisis en de toenemende migratie- en vluchtelingenstromen.. De lokale overheden zijn ook niet verantwoordelijk voor het Vlaamse of federale beleid rond bijvoorbeeld minima, werkloosheidsuitkeringen, de kostprijs van energie en water, het woonbeleid, ... Maar ze dragen er wél de gevolgen van.

De andere zijde van de uitdaging is dat gemeenten wél een beleid kunnen voeren: een sociaal woonbeleid, toegankelijke scholen, voldoende kinderopvang, een inclusief leefloonbeleid, een outreachende werking, een sociaal energiebeleid, samenwerking met armoedeorganisaties, middenveld en welzijnsactoren, ... Kortom, gemeenten kunnen een breed armoedebestrijdingsbeleid ontwikkelen, uitbouwen en financieren.

Meer bevoegdheden veronderstellen ook meer middelen. Deze komen van Vlaanderen en de federale overheid, maar komen ook van de eigen belastingen. Een breed welzijns- en armoedebestrijdingsbeleid houdt dan ook een inkomsten- en uitgavenbeleid in dat kiest voor armoedebestrijding en meer welzijn..

Een lokale armoedebaarometer helpt gemeenten bij het maken van die keuzes.

Een lokale armoedebaarometer

De Armoedebaarometer van Decenniumdoelen vormt de basis van de lokale armoedebaarometer. Deze lokale armoedebaarometer bevat eveneens lokale decenniumdoelen: elke gemeente helpt mee de armoede in Vlaanderen of België te halveren op 10 jaar tijd.

De lokale armoedebaarometer omvat drie decenniumdoelen: de halvering van de kinderarmoede; de halvering van de werkloosheid en het bereiken van het sociaal objectief m.b.t. sociale woningen. Deze drie decenniumdoelen worden verder uitgewerkt met andere cijfers. Hiermee kan elke gemeente een daadkrachtig armoedebestrijdingsbeleid uitwerken.

We vergelijken enkel binnen de gemeente. Vergelijking tussen gemeenten is immers moeilijk. Gemeenten verschillen net teveel van elkaar, zelfs binnen de 15 clusters van de Belfius-indeling. Hoe kan je Aalst met bijvoorbeeld Turnhout vergelijken? Beiden zitten in dezelfde cluster, maar beide steden verschillen hemelsbreed van elkaar. De vraag is dus, wat is de meerwaarde van de vergelijking? Zeker omdat gemeenten heel wat moeten ondergaan. Bovendien spelen de lokale omstandigheden soms een grote rol: sommige gemeenten hebben omwille van hun woonpatrimonium (19^e -eeuwse arbeidersbuurten) een goedkoper huurbestand en hierdoor meer lagere inkomensgroepen.

Gemeenten zijn binnen bepaalde grenzen zelf verantwoordelijk voor een breed welzijns- en armoedebestrijdingsbeleid. De lokale armoedebaarometer helpt gemeenten, armoedeorganisaties en middenveld om die verantwoordelijkheid te duiden en te sturen. De lokale armoedebaarometer is een actie-instrument waarmee het politieke debat over een eigen armoedebestrijdingsbeleid kan gevoerd worden.

In tegenstelling tot de Armoedebaarometer is de lokale armoedebaarometer niet allesomvattend. Er ontbreken namelijk heel wat gegevens over de lokale gezondheid, de geletterdheid, de participatie van mensen die leven in of nabij armoede, ... Dit gebrek is een pleidooi voor een nog gedetailleerdere gegevensverzameling. Als gemeenten meer bevoegdheden krijgen, dan moeten ze ook hun beleid kunnen monitoren. Dit is een gedeelde verantwoordelijkheid tussen lokale, Vlaamse en federale overheden.

Decenniumdoelen

Jos Geysels

Voorzitter Decenniumdoelen

Michel Debruyne

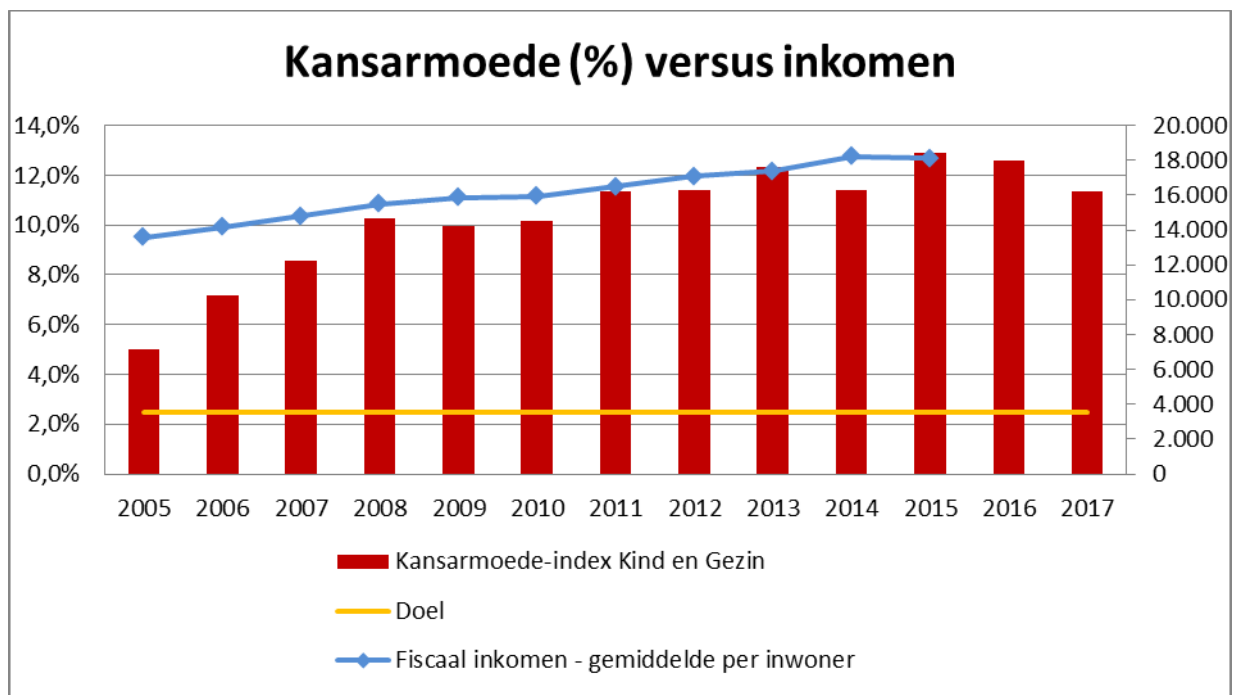
Coördinator Decenniumdoelen

Decenniumdoelen is een samenwerking tussen Netwerk tegen Armoede, Welzijnszorg, Samenlevingsopbouw Vlaanderen, SAM, ABVV, ACV, ACLVB, Christelijke Mutualiteiten, Socialistische Mutualiteiten, UitdeMarge, Minderhedenforum, Beweging.net en wordt ondersteund door CERA

1. Armoede versus inkomen

De belangrijkste indicator om de lokale armoede te meten is de kansarmoede-index van Kind en Gezin. De Europese armoede-indicatoren die Vlaanderen en België gebruiken zijn niet te vertalen naar het lokale niveau. De Kind en Gezin-indicator vertelt ons enkel over de armoede bij gezinnen met jonge kinderen. Deze indicator vertelt dus niet over armoede bij gezinnen met oudere kinderen of gepensioneerde gezinnen. We moeten deze indicator met andere combineren.

Toch is deze Kind en Gezin-indicator zeer belangrijk. Deze indicator geeft ons een inzicht in hoe armoede de komende jaren zal evolueren: een stijgende of dalende evolutie vertelt ons iets over de dalende of groeiende armoede. Helaas is wie als kind armoede kent, vaak gedoemd om later ook armoede te kennen.

Het armoede-decenniumdoel voor Lokeren ligt op 2,5%; dit is een halvering van de Kind en Gezin-armoede in 2005. De Kind en Gezin-indicator voor Lokeren toont een stijgende trend tot 12,9% in 2015 waarna ze daalt tot 11,3% in 2017. Vanaf 2005 is er 6,3 procentpunt bijgekomen!

Ondanks de dalende lijn de voorbije jaren, is de algemene stijging zorgwekkend. Lokeren is bijna 9% verwijderd van het Decenniumdoel!

De Kind en gezin-indicator meet de armoede onder gezinnen met pasgeboren kinderen en heel jonge gezinnen. De indicator vlakt de armoede af door telkens het gemiddelde van drie jaar te nemen. Zo worden grote incidentele wijzigingen opgevangen.

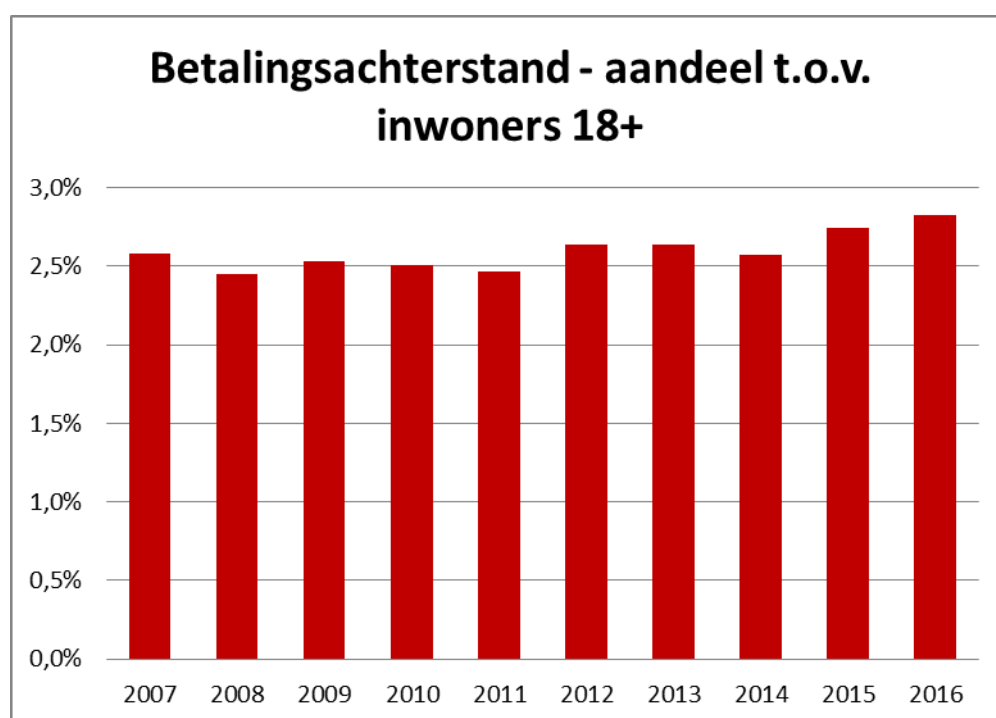
De Kind en Gezin-indicator biedt een blik op de toekomst van de armoede in Lokeren (en Vlaanderen). Meer en meer kinderen worden geboren in armoede. Dit bepaalt meer dan andere

zaken hun leven. Binnen 15 jaar zijn de jongeren geboren tussen 2011 en 2015 ongeveer 18 jaar en hebben ze weinig kans om nog uit de armoede te geraken.

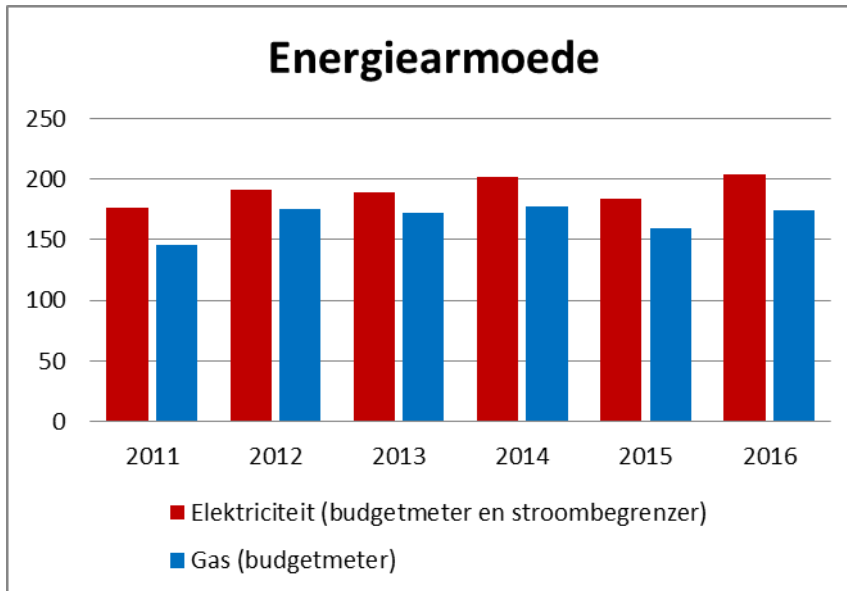
We vergelijken de Kind en Gezin-indicator met de evolutie van het fiscaal inkomen van de Lokerse bevolking. De fiscale ontvangsten stijgen van 13.597 euro in 2005 tot 18.109 in 2015. Er is sinds 2014 een lichte daling vast te stellen.

Ondanks die stijgende inkomsten, blijft de kansarmoede dus ook stijgen. De hoge kinderarmoede vraagt extra middelen. Lokeren heeft solidariteit van Vlaanderen en omliggende gemeenten nodig, naast inzet van eigen inkomsten om een antwoord te formuleren.

De Kind en Gezin-indicator biedt één beeld van armoede in de stad Lokeren. Een andere indicator is de betalingsachterstand. Deze indicator geeft ons een beeld van de omvang van de armoede of het armoederisico in Lokeren.

We hebben enkel gegevens vanaf 2007 tot 2016. De grafiek licht stijgende lijn: van 2,6% in 2007 tot 2,8% in 2016. De betalingsachterstand schommelt tussen de 2,4 en 2,8%. De gestadige aangroei van de betalingsachterstand baart zorgen: het betekent dat een groeiende groep gezinnen het jaarlijks moeilijk heeft om de facturen te kunnen betalen. In Lokeren gaat het over een 900 personen.

We zien een vergelijkbare evolutie als we kijken naar energiearmoede. De volgende grafiek geeft de evolutie weer van zowel de gas- als de elektriciteitsarmoede. Het aantal actieve budgetmeters voor elektriciteit met stroombegrenzer stijgt van 176 in 2011 tot 204 in 2016. Voor gas zien we een vergelijkbare trend: van 146 naar 174 voor de getoonde periode.

De grafiek van energiearmoede toont een mogelijk beeld van hoe de stad Lokeren armoede aanpakt. De werking van de Lokale Adviescommissie is hier bepalend. De LAC moet immers voorkomen dat gezinnen afgesloten worden van elektriciteit, gas of water of zoekt naar een oplossing voor heraansluiting. Momenteel werken de LAC's in Vlaanderen op zeer uiteenlopende manieren: OCMW's geven een eigen invulling aan de LAC-werking, afhankelijk van hun beleidskeuzes, hun visie op hulpverlening, het aantal personeelsleden ...

Het beeld van de energiearmoede is zorgwekkend: het aantal budgetmeters voor elektriciteit en voor gas stijgt licht.

Het Lokerse energiearmoedebeleid met rekening houden met de groeiende betalingsachterstand en de groeiende kinderarmoede.

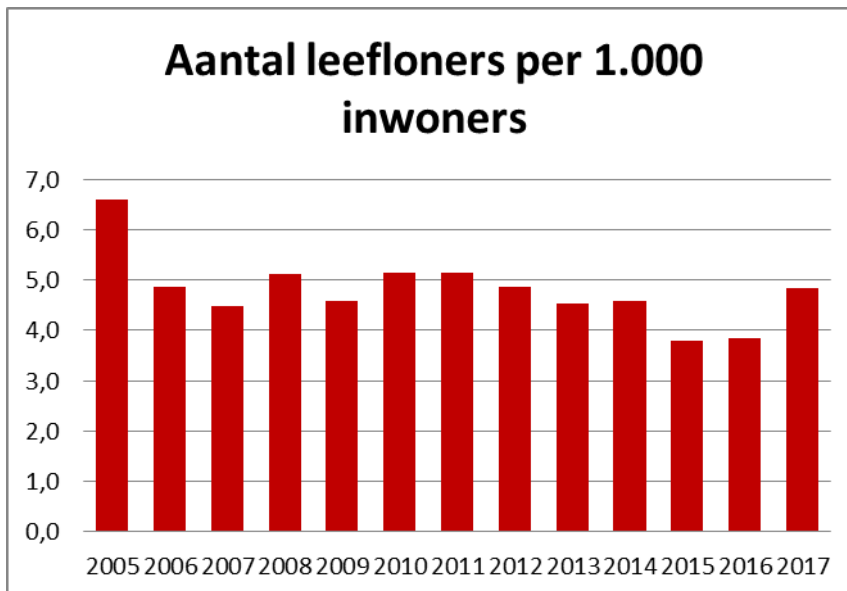
Met deze drie indicatoren kunnen we een beeld schetsen van de armoede in Lokeren: de sterke stijging van de kinderarmoede, de groeiende groep met een betalingsachterstand en het stijgende niveau van budgetmeters moeten Lokeren zorgen baren.

Deze indicatoren geven ons een blik op de toekomst: een duale samenleving ontwikkelt zich in Lokeren.

1.1. Wie is arm?

Bovenstaande grafieken geven een indicatie van de armoede te Lokeren. De volgende twee geven een beeld van wie er in armoede leeft.

De eerste grafiek geeft een beeld van de evolutie van het aantal leefloners te Lokeren. Het aantal leefloners per duizend inwoners schommelt. Globaal genomen zien we een dalende lijn: van 6,61 promille in 2005 naar 4,85 promille in 2017.

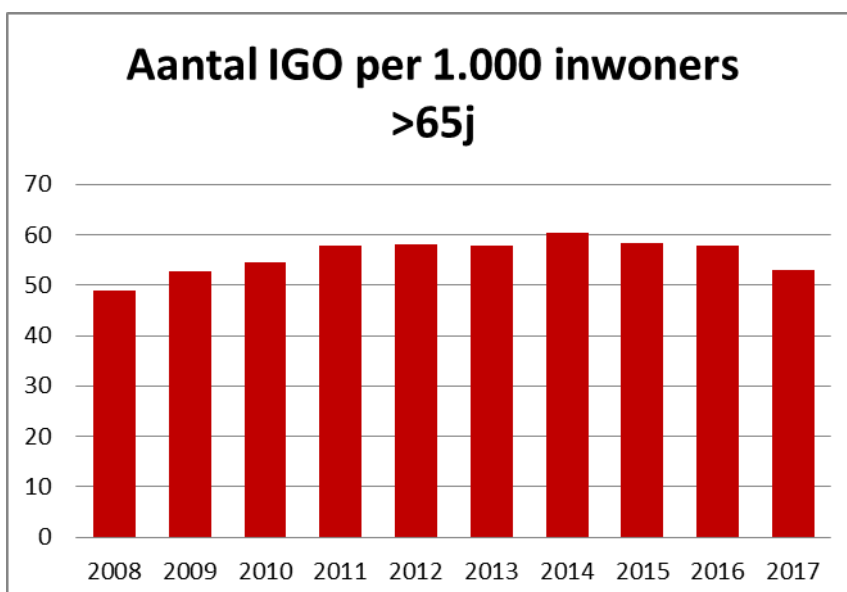
199 gezinnen moet leven van een armzalig leefloon.

De vraag is: welk beleid voert de stad Lokeren voor deze gezinnen? Is dit een genereus beleid of ...?

De tweede grafiek geeft ons een zicht op de evolutie van het aantal arme ouderen. Het aantal ouderen dat met inkomensgarantie voor ouderen (IGO) moeten leven, ligt heel wat hoger dan het aantal leefloners in Lokeren. Na een stijgende trend van 49 ouderen met een IGO per duizend inwoners van 65 jaar of ouder in 2005 naar 60,4 promille in 2014, zien we een dalende lijn tot 53,1 promille in 2017. Over de getoonde periode is er dus 4 promillepunt bijgekomen.

In 2017 zijn er 386 ouderen die moeten overleven met een armzalige IGO.

Ook hier rijst de vraag welk beleid de stad Lokeren voert voor deze groep ouderen.

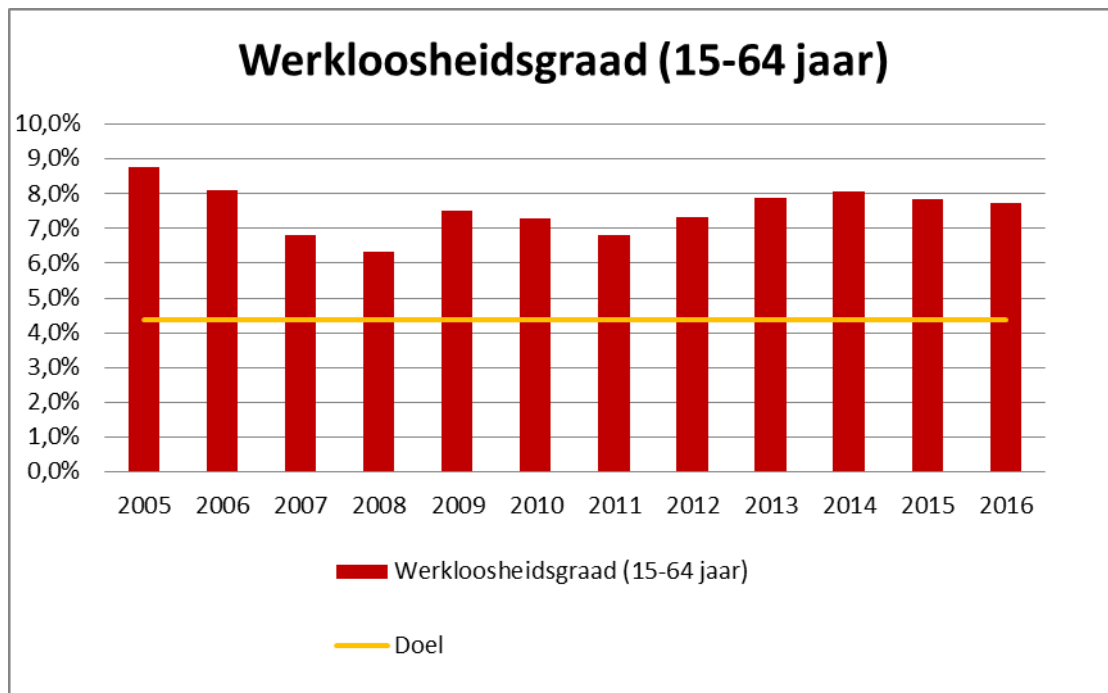

Wie is arm? De bovenstaande grafieken geven een indicatie: vooral oudere personen en mensen met een leefloon leven met een armoederisico of onder de armoedegrens.

1.2. Wie werkloos is, is meestal arm

Naast gepensioneerden en leefloners leven personen die lang werkloos zijn vaak in armoede. De recente federale maatregelen die langdurige werkloosheid bestraffen, duwen mensen in de armoede. Of deze bestraffing mensen helpt is echter geen uitgemaakte zaak. Integendeel, hoe harder gezinnen moeten proberen te overleven, hoe moeilijker het wordt om er uit te geraken¹.

De werkloosheidscijfers voor Lokeren tonen weinig vooruitgang. De werkloosheid daalt van 2005 (8,8%) tot 2008 (6,3%) om vervolgens te stijgen en vanaf 2013 te stagneren rond de 8%. Het decenniumdoel is vastgelegd op 4,4%. De werkloosheidsgraad blijft 3,4 procentpunt verwijderd van het decenniumdoel. Tegenover 2005 is er slechts 1,1 procentpunt vooruitgang gemaakt.

Wie zijn de werklozen in Lokeren? We hebben er een zicht op voor 2015: in Lokeren is 7,1% van de personen van EU-afkomst werkloos. Voor Europese niet-EU-landen is dat 13,9%, voor andere landen 11,9% en voor Turkije of de Magreblanden is dat 19,4%.

De werkloosheid blijft de laatste jaren schommelen rond 8% in Lokeren. Het decenniumdoel werd nooit bereikt. Heel wat personen met een migratie-achtergrond zijn werkloos.

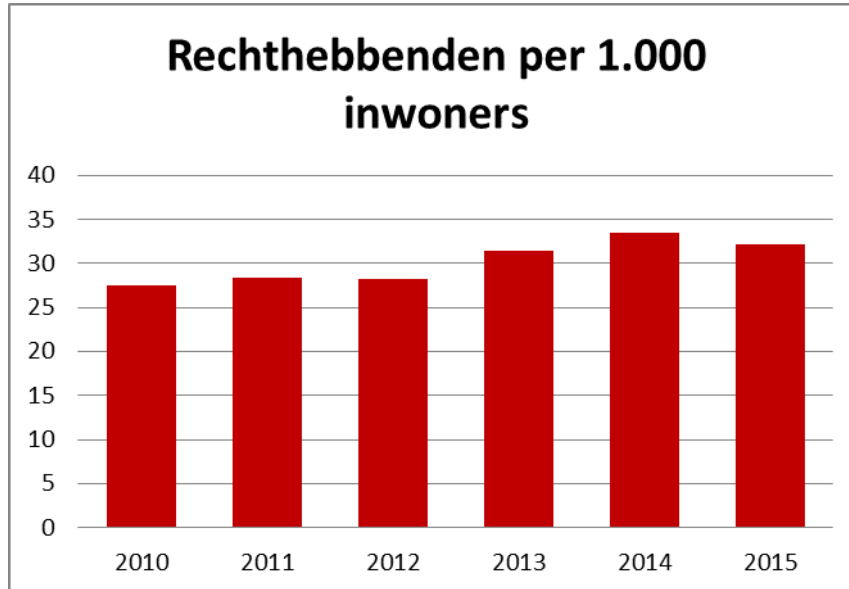
Heeft Lokeren een beleid gericht op deze verschillende groepen?

1.3. Gezondheid

Wie arm is, is ziek of wie langdurig ziek is, is arm. Wie extra zorg nodig heeft, heeft meer middelen nodig om deze te bekostigen. Hiervoor heeft Vlaanderen onder meer de zorgverzekering ingevoerd. De zorgverzekering bekijkt enkel de graad van de nodige zorg. Wie extra zorg nodig heeft kan rechthebbend zijn op een maandelijkse zorgpremie.

De zorgpremie geeft m.a.w. geen indicatie of mensen met zorg in armoede leven. Ze duidt enkel het aantal rechthebbenden aan die extra ondersteuning nodig hebben: de zorgpremie helpt hen hierbij.

Het aantal rechthebbenden op een zorgpremie geeft wel een duiding welk welzijnsbeleid de stad Lokeren moet voeren. Het aantal rechthebbenden stijgt van 27,5 personen per duizend inwoners naar 32,3 promille. In 2015 zijn er 1306 personen in Lokeren die een zorgpremie ontvangen.

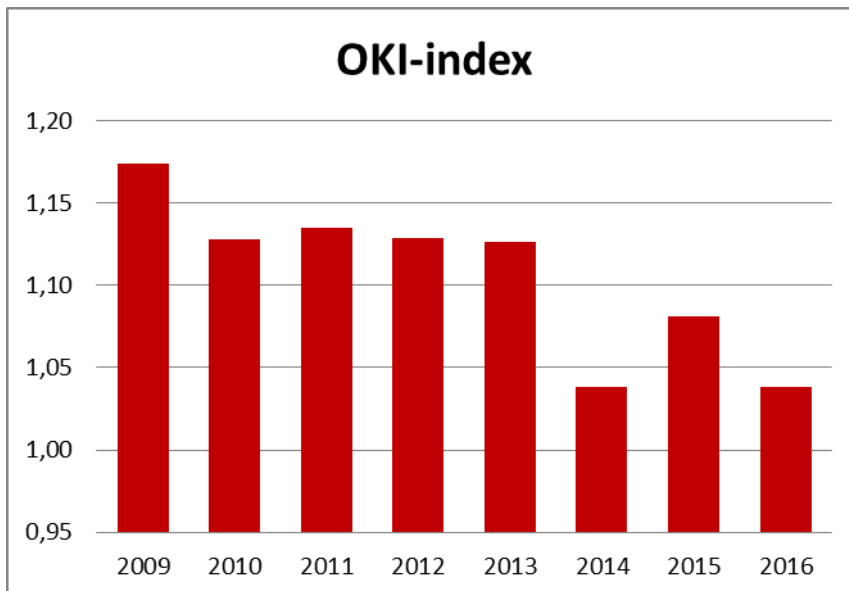
Personen met een IGO kunnen een zorgpremie ontvangen. Beide grafieken moeten dan ook tezamen gelezen worden. De zorgpremie kan voor veel ouderen een belangrijk verschil uitmaken. De vraag is of Lokeren een beleid voert voor deze groepen?

1.4. Onderwijs

Onderwijs was in de vorige eeuw de grote gelijkmaker. Dankzij (de democratisering van) het onderwijs is er een serieuze sociale mobiliteit op gang gekomen. Onderwijs die alle jongeren een kans geeft is ook vandaag meer dan belangrijk.

De Kind en Gezin-kinderarmoede-indicator toont voor Lokeren een negatieve trend. Stijgende kinderarmoede zal op termijn impact hebben op de schoolresultaten. We kunnen verwachten dat de jonge kinderen die vandaag in armoede opgroeien, morgen met achterstand of zelfs zonder diploma de school verlaten. We kunnen verwachten dat deze jongeren morgen de waterval in het onderwijs meemaken. Lokeren heeft er dan ook alle belang bij om een inclusief onderwijsbeleid te voeren.

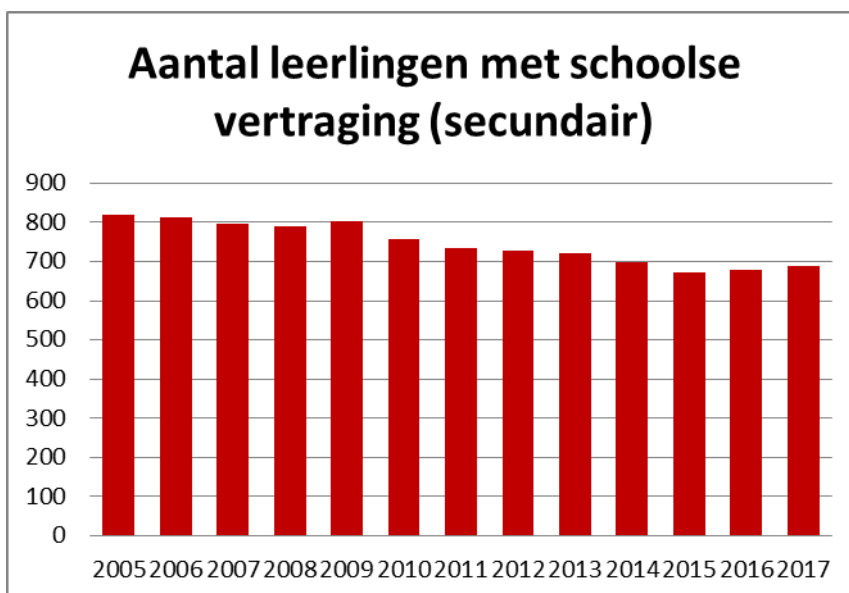
Vlaanderen heeft een onderwijsarmoede-indicator ontwikkeld: de OKI-Indicator. Deze wordt berekend als het aantal van de 4 leerlingenkenmerken (Thuistaal niet-Nederlands, Laag opleidingsniveau van de moeder, Ontvangen van een schooltoelage, Wonend in een buurt met hoge mate van schoolse vertraging) waaraan de leerlingen voldoen, gesommeerd voor alle leerlingen, en vervolgens gedeeld door het totaal aantal leerlingen. De OKI is bijgevolg een cijfer tussen 0 en 4. Hoe hoger, hoe meer kans op kansarmoede.

De OKI-index voor Lokeren vertoont een dalende tendens: van 1,17 in 2009 tot 1,04 in 2016. De vraag is echter hoe deze index verder zal evolueren gezien de Kind en Gezin-indicator.

Een andere indicator is het aantal leerlingen met schoolse achterstand. Deze indicator vertoont een vergelijkbaar beeld: we zien een dalende lijn van 821 in 2005 tot 672 in 2015 waarna het aantal licht stijgt tot 687 in 2017.

In 2017 hebben deze jongeren de school met 2 jaar achterstand verlaten. Dit zijn allen jongeren die het moeilijk zullen hebben op de arbeidsmarkt en bijgevolg gemakkelijker in armoede terecht kunnen komen.

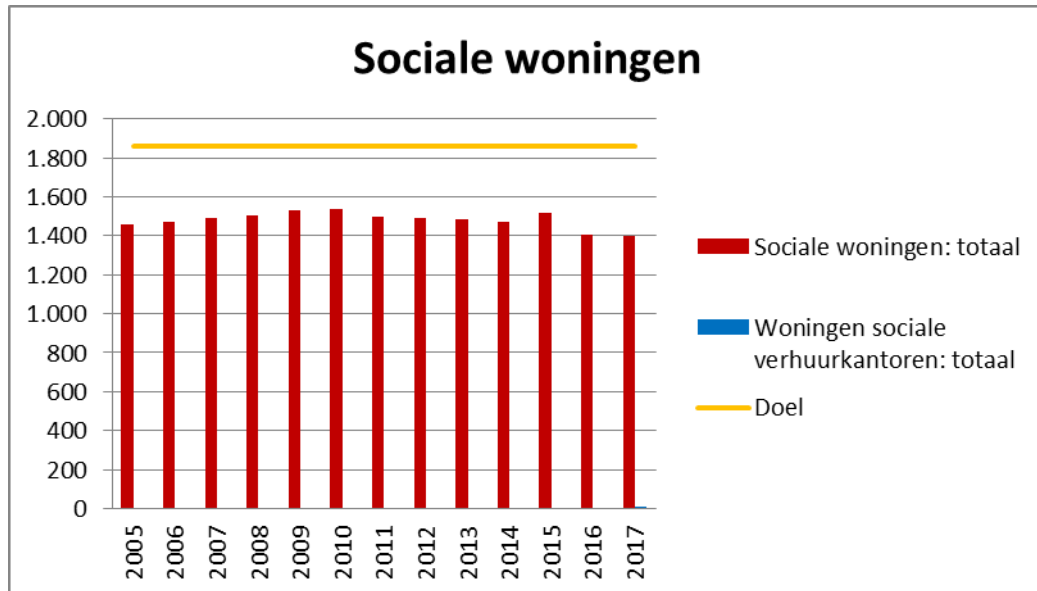
Jongeren die Nederlands niet als thuistaal hebben lopen veel vaker een schoolse achterstand op: 15,7% tegenover 3,5% van de jongeren die wel Nederlands als thuistaal hebben.

De Kind en gezin-indicator geeft aan dat deze groep niet zal verminderen. Heel wat kinderen worden geboren in armoede of zijn jong in armoede. Deze groep stijgt jaar na jaar. Vooral kinderen die

moeders hebben met een migratieachtergrond worden getroffen: 1 op 4 van deze kinderen leeft in kansarmoede. De uitdaging voor Lokeren is dan ook helder: een inclusief schoolbeleid is nodig.

1.5. Wonen

Wonen is het domein waar een gemeente of stad een verschil kan maken. Een gemeente maakt via haar ruimtelijk beleid en via haar woonbeleid een wezenlijk verschil: een sociaal woonbeleid helpt gezinnen uit armoede.

Vlaanderen heeft voor alle gemeenten een sociaal objectief vastgelegd. Dit sociaal objectief voor Vlaanderen is echter 25.000 sociale woningen lager dan het Decenniumdecenniumdoel. Het is met andere woorden een bescheiden decenniumdoel. Voor de stad Lokeren is er geen sociaal objectief vastgelegd.

We vergelijken het aantal sociale woningen met het decenniumdoel. Deze ligt voor Lokeren op 1.863 sociale huurwoningen.

Na een stijging van 1.461 sociale woningen in 2005 naar 1540 in 2010, zien we een dalende lijn tot 1.401 sociale woningen. Over de getoonde periode is het aantal sociale woningen dus verminderd met 60. Opvallend is dat er in Lokeren voor het eerst een SVK-woning is in 2017. Sinds 2010 zien we een duidelijke daling van het aantal sociale woningen.

Lokeren is verder verwijderd van het Decenniumdoel dan ooit. 461 extra woningen zijn nodig om het doel te bereiken.

De stad Lokeren heeft de laatste jaren het aantal sociale woningen fors afgebouwd. Dit terwijl de armoede in de stad blijft toenemen. De groeiende armoede noodzaakt de stad om een andere koers te varen: meer investeringen in sociale woningen zijn nodig.

Dit heeft gevolgen voor huurders op de private huurmarkt. Te weinig sociale woningen betekent steeds meer huurders die te hoge woonlasten moeten betalen en die in armoede terecht komen.

Voor 2016 hebben we cijfers: 44% van de huurders moet meer dan 30% van hun inkomen besteden aan woonlasten, dit is bijna de helft van alle huurders!

Ook hier heeft Lokeren een belangrijke uitdaging: sociale woningen zijn een belangrijke instrument in de strijd tegen armoede. Meer sociale woningen zijn nodig om gezinnen uit armoede te halen.

1.6. Uitdagingen voor Lokeren

Net zoals andere gemeenten staat Lokeren voor heel wat uitdagingen. De lokale armoedebaarometer legt de grote uitdagingen bloot.

De kansarmoede is verdubbeld ten opzichte van 2005. Tot 2012 was er een geleidelijke stijging om dan terug licht te dalen op een hoog niveau. Dit hoog % vertaalt zich de komende jaren in armoede op school, jongeren met schoolse achterstand en op lange termijn werkloosheid. Gemeenten kunnen een beleid voeren gericht op kinderarmoede: de gezinnen opsporen, begeleiden, een menswaardig bestaan geven en een schoolbeleid voeren dat rekening houdt met kinderarmoede.

Uit de bovenstaande grafieken en cijfers blijkt ook het hoog aantal mensen met een migratieachtergrond dat rond de armoedegrens leeft. In vergelijking met personen geboren in België hebben zij een veel grotere kans op werkloosheid (2 op 5), op schoolse achterstand (1 op 6), en op kinderarmoede (1 op 4 kinderen met moeders met een migratieachtergrond). Een integratiebeleid en een antidiscriminatiebeleid gaan hand in hand. Dit is ook voor Lokeren een uitdaging.

Naast personen met een migratieachtergrond zijn er heel wat andere gezinnen die leven rond de armoedegrens: kinderarmoede stellen we immers vast bij 5,5% van Belgische origine. Het aantal leefloners daalde tot 2016 om dan in 2017 terug te stijgen. Het aantal werklozen blijft nagenoeg stabiel tot licht dalend. De betalingsachterstand en de energiearmoede vertonen een stijgende tendens. Deze cijfers stellen extra vragen naar het sociaal beleid van Lokeren

Het sociaal en integratiebeleid kan zeer effectief zijn: het helpt mensen uit armoede, het helpt mensen die een beroep doen op het OCMW, het integreert mensen in de Mechelse samenleving. Lokeren kan sociaal investeren, maar moet ook een beroep kunnen doen op solidariteit van naburige gemeenten en Vlaanderen.

Het aantal leerlingen met schoolse achterstand blijft helaas stabiel sinds 2013. De OKI-Index daalt nochtans. De stijgende kinderarmoede kan deze positieve trend keren, tenzij de stad ingrijpt.

Lokeren voert geen sociaal woonbeleid: sinds 2011 daalt het aantal sociale woningen. Nochtans is de nood hoog: bijna 1 op 2 huurders besteedt meer dan 30% van hun inkomen aan huur.

Meer sociale woningen zijn dus de uitdaging.

ⁱ Zie ook Decenniumdecenniumdoelen, 10 jaar armoedebaarometers, een decennium armoedig beleid.